

De opening van de Kantwerkschool te 's-Gravemoer

Verleden week werd in tegenwoordigheid van den Burgemeester van 's-Gravemoer aldaar de nieuwe kantwerkschool „Brabantia" van de Vereen. „Het Kantkloske" officieel geopend. Wij brengen op deze pagina een drietal foto's van deze inrichting. Hiernaast een groep der leerlingen met de directrice, mejuffrouw Waalberg (geheel links op de foto) en den heer D. Smit, burgemeester van 's-Gravemoer.

„Wasschen en strijken ?" — Dit aarzelend.

„Zeker, mijnheer."

„Ramen zeemen en de straat schrobben ?" — Dit eenigszins hijgend.

„Natuurlijk, mijnheer. Koken en de wasch doen voor twee menschen kan niet iemands tijd geheel in beslag nemen."

„Je uitgaansdagen ?"

„Ik ga gewoonlijk twee keer in de maand uit."

„Waar kan ik getuigen van je krijgen ?"

„Die kan ik u niet bezorgen, mijnheer. Zeven jaar diende ik bij een dame. Ze is nu dood. Daardoor ben ik buiten betrekking, en heb ik ook geen getuigschriften."

Johan Staringh voelde de hoop in zijn hart herleven. Nog zou hij bij zijn vrouw zijn reputatie handhaven. Terloops vroeg hij: „En het loon ?"

„Drie honderd vijf en twintig gulden in het jaar."

Hij wist 't vooruit. Een zeker voorgevoel had hem doen weten dat hij gedoemd was niet te slagen. Driehonderd vijf en twintig gulden ! Zijn vrouw had nooit meer dan honderd vijf en zeventig betaald. Hij zou er nooit 't eind van hooren. En toch, wat waren eigenlijk een ongelukkige *f* 175 voor huiselijke rust en comfort ? Wat was *f* 175 voor den triomf dien hij met zijn succes behalen zou ? Hij nam ineens een besluit.

„Je kunt vanavond bij mevrouw komen spreken. Wat het loon aangaat, dat zullen we samen bedisselen, meisje ! Als mijn vrouw naar je condities vraagt, kun je zeggen dat je *f* 175 hebben moet. Ik zal je maandelijks vijftien gulden erbij geven ; mijn eenige voorwaarde is dat je het aan niemand zegt, vooral niet aan mevrouw."

„Daar kunt u van op aan," zei Sientje.

Het onderhoud met mevrouw Staringh was bevredigend. Ze was even ingenomen met Sientje als haar man. Eindelijk vroeg ze: „En het loon ?"

„Ik moet minstens driehonderd gulden hebben," zei Sientje.

Mevrouw Staringh sloeg haar handen ineen. „Ik heb nooit meer dan f 175 betaald ; heeft mijnheer je dat niet gezegd ?"

„Ja, maar ik dacht dat 't geen kwaad kon u zelf te spreken."

Mevrouw Staringh was niet te vermurwen. „Ik zal voor jou een uitzondering maken, Sientje, en je tweehonderd twintig geven — "

„Ik zei driehonderd, mevrouw."

„Goed dan, ik zal 't driehonderd maken. Maar onthoud dit : mijnheer is iemand van strenge principes wat zuinigheid betreft. Hij is gewend dat ik *f* 175 betaal. Het zou hem hinderen als hij hoorde dat ik meer gaf."

„Dat zou 't zeker," zei de onschuldige Sientje.

„Ik mag mijnheer niet boos maken. Het heet dus dat je *f* 175 gulden krijgt. Begrepen ? Het overige is iets tusschen ons. Beloof je me er niets van aan mijnheer te zeggen ?"

„Ik beloof het," zei Sientje vol vuur.

Sientje bleek een uitstekende meid te zijn. Ze kookte zoo goed en smakelijk dat, toen Johan hoorde van de moeilijkheden met dienstboden die zijn vriend Van Heuven had, hij direct hem en zijn jonge vrouw te eten vroeg. „Ze hebben in drie maanden vier meiden gehad," verontschuldigde hij zich bij zijn vrouw. „Het is werkelijk een weldaad ze een smakelijk, flink maal aan te bieden. Ze komen Woensdag. Laat Sientje geheel vrij. Ik ben overtuigd dat je de jaloezie van mevrouw Van Heuven zult opwekken."

Op den afgesproken avond kwamen de Van Heuvens. „Wat een beeldig versierde tafel," riep mevrouw Van Heuven verrukt uit. „Heeft uw meid dat gedaan ? Wat een juweel moet ze zijn. O— "

Sientje stond op den drempel. Zoodra ze mevrouw Van Heuven zag, trok ze zich haastig terug en weigerde beslist dien avond binnen te komen. Het diner — dat uitmuntend was — moest opgediend worden door de meid die in allerijl van een buurvrouw geleend was.

„Ik begrijp Sientje's gedrag niet. Ken jij haar, Mary ?"

„Stil," zei mevrouw Staringh.

„Stil toch, stil," zei mijnheer Staringh. Mevrouw was vuurrood geworden. Ze durfde niet naar haar man kijken ; voor 't eerst sedert ze getrouwd waren had ze hem iets verzwegen. Had ze naar hem gekeken, dan zou ze gezien hebben dat hij evenals zij, strak naar het plafond keek met een aandacht iets veel mooiers waard. Hij vreesde ieder oogenblik dat men er achter zou komen. Van één ding was hij zeker, Sientje moest weg. Juweel of geen juweel, het was hoog noodig dat ze onmiddellijk heenging. Zijn vrouw moest haar direct wegzenden.

Kort na het vertrek van hun gasten bracht hij kalmpjes

De Kantwerkschool te 's-Gravemoer.
Hucke maakt voor moeders verjaardag een mooie nieuwe kap.

„Of ik haar ken ? Dat geloof ik ! Ze is jaren bij mijn tante geweest. Ze is een heel geschikte meid, volkomen voor haar taak berekend. Mijn tante zei dikwijls dat ze niet wist hoe ze het zonder haar stellen zou .... Ze bleef tot tante stierf. Ze heeft een groote fout — waarvan ze zeker wel genezen zal zijn — Sientje is inhalig — vreeselijk zelfs. Ze is het meest inhalige mensch, dat ik ken. Jaren lang had mijn tante haar *f* 175 gulden betaald. Na tante's dood ontdekten we dat mijn oom haar in stilte evenveel gaf. Dat eischte ze, wilde men verder van haar goede diensten genieten."

het gesprek op dit onderwerp. „Carolien," zei hij, „er is iets geheimzinnigs met Sientje dat mij niet bevalt. Haar gedrag vanavond was in hooge mate ongepast. Dat kan ik niet onopgemerkt voorbij laten gaan ; ze is niet geschikt langer in onzen dienst te blijven."

„Niet na wat we vanavond gehoord hebben," antwoordde zijn vrouw levendig. „Je moet haar dadelijk morgen den dienst opzeggen."

„Ik, mijn beste Carolien ? Neen, niet ik, jij moet haar den dienst opzeggen."

„Neen, Johan," stotterde ze, „jij hebt haar gehuurd, jij moet haar ook wegzenden."

„Ik zie niet in waarom ik dat doen moet, Carolien. Het feit dat ik mij eens met keukenaangelegenheden heb ingelaten is nog geen reden om mij verder met je huishouden te bemoeien. Ze is nu zeven weken bij ons ; betaal haar voor twee maanden erbij inplaats van de gebruikelijke zes weken. Je hebt mijn volle toestemming."

„Johan," zei Carolien met overtuiging. „Je bent laf. Als ik een socialiste was zou ik iederen dag probeeren je vierhonderd werklui te doen staken."

Daarna stapten ze van dat onderwerp af. Den volgenden morgen klaagde mevrouw Staringh over hoofdpijn en ontbeet ze op haar kamer. Dien avond onder 't eten zei Staringh: „Carolien, als uitzondering ben ik op een eens genomen besluit teruggekomen. Toen ik vanmorgen Sientje den dienst opzei, was ze zóó woedend, ging ze zóó te keer, dreigde ons aan te klagen, dat ik niets anders doen kon. Ik wist dat dit alles hoogst onaangenaam voor jou zijn zou. Om van haar af te komen gaf ik haar twee maanden loon en nog 25 gulden extra. En dat is de laatste maal dat ik me met jouw departement bemoei."

„Je gaf haar nog 25 gulden extra ?" riep mevrouw Staringh uit. „En ik dacht dat ik volgens je wensch handelde toen ik haar vanmiddag den dienst opzei en haar ook 25 gulden gaf!" — Nooit kwam het echtpaar achter de volle waarheid.

Emmy van Arteveldt.

De Kantwerkschool te 's-Gravemoer.
De les onder leiding van mejuffrouw Waalberg.